روزنامه سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، ورزشی صبح ایران • صاحب امتیاز و مدیرمسئول: مهدی رحمانیان • نشانی: میدان فاطمی، خیابان بهرام مصیری، پلاک ۲۲ • تلفن: ۵۴ و ۸۸۹۳۶۲۷۰ • نمابر: ۸۶۰۳۶۱۲۲ • تلفن آگهی‌ها: ۸۸۹۴۲۰۳۵ • تلفن امور مشترکین: ۸۸۹۰۳۵۴۸ • توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز تلفن: ۶۶۲۸۷۳۴۴ • چاپ: گلریز تلفن: ۶۶۷۹۵۴۴۲

روزنامه شرق

www.sharghdaily.ir

چهارشنبه • ۱۰ اردیبهشت ۱۳۹۹ • ۵ رمضان ۱۴۴۱ • ۲۹ آوریل ۲۰۲۰
سال هفدهم • شماره ۳۷۰۷ • ۱۶ صفحه

اذان ظهر تهران ۱۳:۰۲ • اذان مغرب ۲۰:۰۹
اذان صبح فردا ۴:۴۰ • طلوع آفتاب ۶:۱۳

fardashargh@gmail.com

روزنامه فردا

نور نوشت

عکس: Ruth Fremson

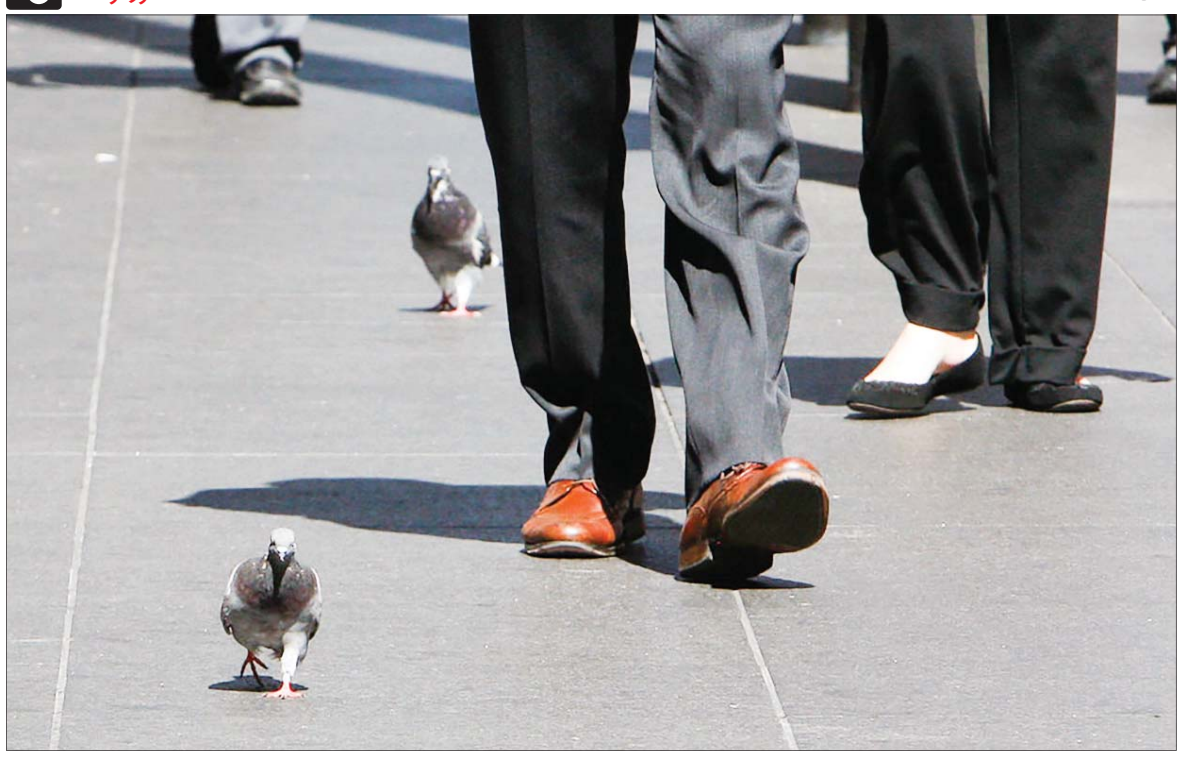

گزارش

همه‌گیری عالم‌گیر و مشکلات همیشگی مهاجران

سامان موحدی‌راد: آژانس پناهندگان سازمان ملل متحد چندی پیش هشدار داد که به‌فراموشی‌سپردن پناهندگان افغانستانی و جوامع میزبان آنها تأثیرات جبران‌ناپذیر و منفی بسیاری بر تلاش‌های جهانی برای مبارزه با ویروس کرونا خواهد داشت. این سازمان در گزارش خود آورده است که «نظام بهداشتی و اقتصادی کشورهای پاکستان و ایران که میزبان حدود ۹۰ درصد جمعیت ۲.۷ میلیون‌نفری پناهندگان افغانستانی هستند، به‌شدت تحت فشار قرار دارد. اقدامات قرنطینه و کاهش شدید فعالیت‌های اقتصادی، پناهندگان افغانستانی را با شرایطی مواجه کرده که حتی قادر به تأمین نیازهای اولیه خود نیستند». ایران یکی از میزبان‌های مهاجران افغانستانی است که خودش هم سطح بالایی از درگیری با کرونا را دارد. در روزهای اوج این درگیری البته اخباری از نپذیرفتن اتباع افغانستانی در بیمارستان‌های ایران مطرح شده بود که هم بازتاب گسترده‌ای در رسانه‌های ایرانی و افغانستانی داشت و هم اینکه واکنش مسئولان ایرانی را در پی داشته است. آمار و ارقام رسمی نشان می‌دهد در ایران برای سلامت پناه‌جویان افغانستانی تلاش‌هایی صورت گرفته، ولی در این میان هنوز سؤال‌هایی بی‌پاسخ مانده‌اند؛ برای نمونه یکی از مهم‌ترین طرح‌هایی که در ۴۵ روز گذشته برای مبارزه با کرونا در کشور انجام شده، طرح غربالگری بود که برای شرکت در آن هر شهروند به یک کد ملی نیاز دارد. چیزی که اتباع افغانستانی مهاجر در ایران از آن بی‌بهره هستند. البته گویا مهاجران افغانستانی برای ثبت‌نام در طرح غربالگری می‌توانند به سامانه «سیب» (سامانه معاونت بهداشت وزارت بهداشت) مراجعه کنند. اما این سامانه هم احتیاج به کد آمایشی یا شماره گذرنامه دارد. به‌این‌ترتیب جمعیت زیادی از مهاجران و پناه‌جویان افغانستانی که غیرقانونی در ایران حضور دارند نمی‌توانند از این خدمات استفاده کنند و با توجه به سبک زندگی این گروه از مهاجران که اغلب در فضای محدود و با جمعیت زیاد زندگی می‌کنند می‌تواند بسیار خطرناک باشد. منصور حاجی، مدیرکل امور اتباع و مهاجرین خارجی استانداری تهران، چندی پیش از غربالگری نیمی از مهاجران افغانستانی استان تهران خبر داد. او شیوه شناسایی و غربالگری این اتباع را چنین توضیح داد: اداره کل اتباع استانداری تهران آمار کاملی از اتباع مجاز ساکن در مناطق مختلف و شهرستان‌های استان را در اختیار دارد که با استفاده از این اطلاعات تاکنون بیش از نیمی از اتباع در طرح غربالگری کرونا شرکت داده شده‌اند. جمعیت اتباع، شناور و پراکنده است، ولی می‌توان با اطلاعاتی که در اختیار دستگاه‌های مختلف قرار دارد، اتباع غیرمجاز را نیز شناسایی کرد و سلامتی آنها را مورد ارزیابی قرار داد. حمید گودرزی، معاون امنیتی و انتظامی استاندار تهران، چندی پیش از انعقاد قرارداد همکاری با سپاه پاسداران برای اجرای طرح غربالگری اتباع خارجی خبر داده بود. همچنین سرهنگ علیرضا حیدرنیا، جانشین فرمانده سپاه سیدالشهدای استان تهران، درباره انجام طرح غربالگری اتباع خارجی بدون اشاره به عدد مشخصی از افرادی که در طرح غربالگری شرکت کرده‌اند گفت که «فعالیت هیئت‌های مذهبی اتباع خارجی در استان تهران فرصت مناسبی در اختیار مسئولان قرار داده تا بتوانند افراد بیشتری از این جامعه را در غربالگری کرونا شرکت دهند». به‌جز طرح غربالگری، اطلاعات و گزارش‌هایی هم از عدم پذیرش اتباع افغانستانی یا دریافت پول بیشتر از آنها در برخی رسانه‌های داخلی و خارجی منتشر شده است. زهرا یکی از مهاجران افغانستانی ساکن ایران است که می‌گوید خودش برای طرح غربالگری اقدامی نکرده و همچنین به خدمات پزشکی هم نیازی نداشته، ولی از آشنایانش در ورامین شنیده که در دو هفته اول به دلیل نبود دستورالعمل‌های لازم برای بیمارستان‌ها کمی هرج‌ومرج وجود داشت، ولی بعد از آن شکایت چندانی درباره وضعیت عدم پذیرش بیماران نشنیده و دوستان افغانستانی‌اش مانند دیگران توانسته‌اند از خدمات درمانی بهره ببرند.

درمجموع برای پناهندگان افغانستانی ساکن در ایران، تأثیرات کووید- ۱۹ بسیار فراتر از مسائل بهداشتی هستند. مهاجران افغانستانی در ایران اغلب به مشاغل روزمزد مشغولند و تعطیلی کسب‌وکارها در مقطعی هم به اقتصاد و سلامتشان آسیب رسانده و هم مشغول‌شدن دوباره به کار آنها را در معرض خطرات جدی ابتلا به بیماری قرار داده است. مهم‌تر اینکه درباره وضعیت سلامت بخش بزرگی از مهاجران غیرقانونی و دسترسی‌شان به خدمات درمانی و بهداشتی هم هنوز هیچ اطلاعات درستی در دسترس نیست.

اتفاق

قطار «اون»

دیلی‌میل: خبر بیماری و شاید مرگ رهبر کره‌شمالی سبب شد تا بار دیگر افسانه‌هایی که پیرامون او هست، بازگو شود. قطار مخصوص «کیم جونگ اون» در کنار خرچنگ تازه، نوشیدنی و مصاحبان زیبا تعریف می‌شود. قطاری لوکس که همیشه با آن به گوشه و کنار کشور فقیرش سفر می‌کند. سلسله بی‌رحمانه کیم با قحطی برای میلیون‌ها نفر ساکن کره‌شمالی و زندانیان گرسنه‌اش مشهور است.

مردمانی که حتی در مواقعی باید به خوردن ذرت، موش‌ها و حشرات اقدام کنند. آنها وسایل شخصی خاص خود را دوست دارند؛ ازجمله هیتلر که ماشین زرهی‌اش مجهز به ضدهوایی بود و به عنوان دفتر متحرک در بیشتر جنگ جهانی دوم از آن استفاده می‌کرد یا پوتین که همیشه با هواپیما و ماشین خاص خود به گوشه و کنار جهان سفر می‌کند. موسولینی و استالین هر دو هنگام مسافرت با مسافت‌های طولانی اصرار داشتند که از واگن‌های لوکس خاص خود استفاده کنند.

این روزها قطار سبز خاکی «اون» مهم شده، قطاری که مسلح به دو زره‌پوش است و با سرعت حدود ۶۰ کیلومتر در راه‌آهن نه چندان پیشرفته کره‌شمالی رفت‌وآمد می‌کند.

در این سفرهای طولانی، کیم از اقدامات امنیتی تجربه‌شده توسط هیتلر استفاده می‌کند. تمام خطوط راه‌آهن به خاطر او خلوت می‌شود و اطلاعات مربوط به مقصد قطار فقط به تعداد کمی از مسئولان ارائه می‌شود. شایعاتی مبنی بر درگذشت کیم از ۱۵ آوریل هنگامی مطرح شد که در سالگرد درگذشت پدرش ظاهر نشد. هفته گذشته هنگامی که این قطار در ایستگاه خصوصی کاخش دیده شد، توسط یک ماهواره جاسوسی آمریکا مشاهده شده است. تا زمانی که این راز گشوده نشود، این ردیابی توسط واشنگتن و سئول ادامه دارد. از سال ۲۰۱۵، استخدام راننده قطار و کارکنان این قطار از دختران زیبا و قدبلند آغاز شد که البته حقوق گزافی در مقایسه با دیگر کارمندان در کره‌شمالی به آنها داده می‌شود.

این قطار حدود ۲۰ واگن دارد، یک سالن پذیرایی با مبل‌های چرمی مرجانی صورتی، یک اتاق کنفرانس مدرن سفیدرنگ، یک دفتر مجهز به تلویزیون ماهواره‌ای و یک آشپزخانه با بهترین غذاها و نوشیدنی‌های گران‌قیمت هم دارد. او با استفاده از یک سطح شیب‌دار پوشیده از فرش قرمز سوار قطار می‌شود. این آخرین سنگر کمونیسم استالینیستی است.

هفته‌نوشت

تجربه ساده نیایش‌گونه

الهام فخاری

وقتی قرار باشد در هفته‌ای بنویسی که هر روزش مناسبت‌های ملی و جهانی ویژه‌ای است و هم بخواهی از تجربه زیسته خود خودمانی و بیرون از قاب رسمی بگویی کار دشوار می‌شود. اینجا امروز نمی‌خواهم شادباش و گرامیداشت رسمی بنویسم.

در روزهای ابری - آفتابی بهار امسال همه‌جور اتفاقی رخ داده است. شب با شگفتی از رفتارها و روندهایی به خواب می‌روی و تا چشم باز می‌کنی هنوز پیش از روشنایی روز با ماجرایی دیگر روبه‌رو هستی.

مدت‌هاست دیگر خیلی چیزها آشوبی درونم به پا نمی‌کند. رنج و اندوه آدم را آرام می‌کند، ولی خشم برافروختگی با خود دارد. گاهی یک جایی هم پیش می‌آید که انگار چون خاک یا آب روان، فشار و تنش را گذر می‌دهی و نه ترک برمی‌داری نه درخودمانده می‌شوی. تجربه این روزهایم را دوست دارم، با اینکه تنش‌های پی‌درپی کاری و غیرحرفه‌ای و غیرکاری رخ داد، انگار راه‌رفتن در سکوت و خلوت و رهایی در بی‌زمانی و بی‌مکانی روندی نیایش‌گونه یافت. خاک و گیاه و بوته‌های رویندهٔ سبز، بوی برگ‌های زنده و سپردن به سرچشمه هستی بود. آن‌قدر خوب و سبک‌بار مگر می‌شد از کم‌کاری و تمسخر و به‌هم‌ریختگی گذشت؟

درباره خودم این کار شدنی بود. کارهای شورا و سرکشی شهری را انجام دادم و با دریافت واقعیت تلخی متوقف‌ماندن کاری یا کارشکنی یا وارونه‌سازی‌هایی که این روزها برای برخی‌ها جالب هم شده، از این‌همه نشانه خوب زندگی و رویش و مهر آرام ماندم.

فکر می‌کنم برای هریک از ما که در کار و حرفه یا در میان خانواده و خویشاوندان، در سراسر زندگی شورها و تنش‌ها یا پیروزی‌ها و ناکامی‌هایی تجربه می‌کنیم، یافتن روشی که از گِل و گند پیرامونی پاکیزه نگاه‌مان بدارد و پرداختن به مهارت‌های فردی و خودویژه سلامت روان کلیدی است.

بخشی از مهارت‌ها و روش‌ها مشترک و آموختنی‌اند ولی هرکس زبان و نجوای نیایشی با یگانه هستی‌بخش دارد، چنان که مولوی به گفت‌وگوی شبان با خدا ارج می‌نهد. هرکدام از ما در برخورد با چالش‌ها و دشواری‌ها می‌توانیم راه و چاره‌ای سازگار با حال خود بیابیم یا بسازیم.

چنین تجربه‌هایی آن‌قدر شخصی هستند که کمتر هم گزارش می‌شوند و شاید خیلی از مردم برای دیدار با خود یا پیمودن این راه و روش بیشتر به دیگران متوسل می‌شوند.

درحالی‌که آنچه می‌جویند گوهر و گنج و دریایی است درون خودشان.

بار و بنه، مقام و عنوان و دارودسته را کنارگذاشتن و سبک‌توشه رهروشدن، یافتن و دیدار و کیمیاگری خویشتن را ازسرگرفتن، آدم را به سپهرهای نیایش‌گونه و روشن می‌برد. جایی خوانده‌ایم که رنج معبد است، ولی به دریافت من «راه» نیایشگاه است و نیایش رهایی است.

میان این همه روزمرگی و آهن و شیشه، میان این جدل‌ها، در کشاکش بیماری ناشناخته هم می‌شود درنگ کرد، ناپایداری همه داشته‌ها و نداشته‌ها را به یاد آورد و پرید. چالش‌های بزرگ می‌توانند دگرگونی بنیادی در رویکرد و بازخورد آدم به خود و زندگی پدید بیاورند. می‌توانند آدم را بشکنند یا سبک‌بار و پرنده کنند، برخی را گوشه‌گیر می‌کنند ولی برخی بالنده می‌شوند.

یادداشت امروزم نه درباره امور مهم شهری است نه تحلیل و تفسیر مناسبت‌ها، گمان کردم خوب است از تجربه ساده نیایش‌گونه‌ای بنویسم که درست در روزی شلوغ، با سکوت با خاک و گل‌های گلدان و بوته‌های کوچک خوش‌بو زیستم. کاش خودمان با خودمان مهربان‌تر و همان که هستیم، باشیم.

اتفاق فردا

کرونا و گردشگری

آرش نورآقائی

از طنزهای روزگار یکی اینکه دقیقا در همان سالی که سازمان جهانی گردشگری UNWTO موضوع و تم خود را «گردشگری و مشاغل؛ آینده‌ای بهتر برای همه» انتخاب کرده، تمام مشاغل گردشگری تحت تأثیر یک «موجود ریز غیرزنده» قرار گرفته‌اند که بدون پرداخت هیچ هزینه‌ای از یک کشور به کشور دیگر سفر می‌کند و باعث شده آینده بهتر برای همه زندگان به یک سؤال و نگرانی بزرگ تبدیل شود.

هرچند اولین مرتبه نیست که صنعت گردشگری به عنوان یک فعالیت انسان‌محور بر اثر شیوع یک بیماری، وقوع جنگ یا بلایای طبیعی دیگر همچون سیل، توفان یا زلزله دچار رکود شده، اما این داستان کمی متفاوت است. این دفعه اصلا ساده نیست که تحلیل همه‌جانبه و درستی از ابعاد مختلف این ضایعه توسط کارشناسان ارائه شود و باید اذعان کرد که همه گفته‌ها و نوشته‌ها بر حدس‌ها و گمان‌هایی بنا شده که از قضا چندان استوار نیست. بنابراین، حداقل در زمانی که این متن نوشته می‌شود، دورنمای واضح و شفافی در رابطه با مسائل اقتصادی، سیاسی، اجتماعی، آموزشی، فرهنگی و... مردمان کشورهای مختلف وجود ندارد. تا جایی که می‌دانیم، محدودیت‌هایی که در تمام دنیا برای مشاغل مختلف صنعت گردشگری بر اثر ویروس کووید ۱۹ شکل گرفته، حدود ۵۰ میلیون شغل را در معرض خطر قرار خواهد داد و حتی بعد از اینکه ترس از شیوع بیماری کاهش یابد، زمانی که نمی‌دانیم چقدر طول می‌کشد -از چند ماه تا چند سال- لازم است که اوضاع به حالت عادی برگردد.

حتی بعد از اینکه گردشگری دوباره رونق بگیرد، منطقی به نظر می‌رسد که سرمایه‌گذاران در این بخش از خود سؤال کنند؛ اگر دوباره چنین اتفاقی رخ دهد، چه باید کرد. درواقع باید گفت احتمالا این «ترس از آینده» اثراتش را تا سال‌های دورتر باقی خواهد گذاشت.

این ویروس که با تاجش، مردم را از تخت هتل‌ها به سمت تخت بیمارستان‌ها رانده، باعث شده شرکت‌های سرمایه‌گذاری که هدف تجاری‌شان هتل‌های زنجیره‌ای، خطوط هواپیمایی و کشتی‌های تفریحی بوده دچار وحشت شوند و از طرفی مشاغل کوچک و خانوادگی نیز بحران و ناامیدی را تجربه کنند. به هر حال، ورشکستگی در صنعتی که ۱۰درصد GDP دنیا به آن وابسته است موضوعی نیست که بتوان آن را نادیده گرفت.

بعد دیگر قضیه این است که تأثیر این بیماری همه‌گیر رابطه گردشگری و محیط زیست را به عنوان دغدغه‌ای برای «توسعه پایدار گردشگری» هم دچار یک سردرگمی کرده. کاملا مشخص است که عدم حضور گردشگران و اساسا مردم در برخی از مکان‌ها اعم از جنگلی، بیابانی، کوهستانی، رودخانه‌ای و دریایی، باعث حضور پررنگ و بدون استرس پرندگان، جانوران و آبزیان شده که صدالبته جای خوشحالی دارد. اما از طرفی عدم حضور گردشگران و در پی آن عدم چرخش مالی در بسیاری از پارک‌های طبیعی، تأمین هزینه حفاظت و نگهداری از گیاهان، جانوران و به طور ویژه حیات وحش را دچار بحران کرده است.

همین اتفاق برای بسیاری از میراث جهانی، موزه‌ها و مراکز فرهنگی نیز رخ داده است. حفاظت از میراث فرهنگی کشورها، مستلزم تأمین هزینه‌ای است که گردشگران در آن نقش داشتند.

از سوی دیگر، بشر همچنان با امید زندگی می‌کند و بسیاری بر این باورند که این تهدید را شاید بتوان به فرصت تبدیل کرد، واقعیتی که باورش کمی سخت است ولی نوع انسان به غیر از باور به واقعیت، همیشه رؤیاهایی نیز در سر دارد.

به طور مثال، این روزها سخنان بسیاری در رابطه با طراحی سفرهای مجازی با استفاده از تکنولوژی شنیده می‌شود. یا امیدها چنان است که بعد از پایان فاجعه، گردشگران که چندسالی است مرز یک میلیارد نفر را پشت‌سر گذاشته‌اند، با ولع بیشتری به مقاصد دلخواهشان سفر کنند، البته اگر بتوانند هزینه سفرهایشان را بپردازند.

بنابراین با درنظرگرفتن تهدیدها و فرصت‌ها، همچنین نداشتن آگاهی کافی درباره اینکه در چه زمانی چه تغییری در رابطه با وضعیت فعلی رخ خواهد داد، اگر بخواهیم در محدوده کشور خودمان فکر کنیم، شاید بد نباشد برای گذر از بحران زیان‌بخش این بیماری و برای کمترکردن اثرات ناشی از آن، در فکر رونق گردشگری داخلی در قدم اول باشیم.

هرچند این نسخه، نمی‌تواند مرهم کافی برای ضررهای ناشی از گردشگری در کشور باشد اما به عنوان ازسرگیری فعالیت‌ها پیشنهادی است که می‌تواند مورد بررسی قرار گیرد. در این رابطه دانستن این موضوع بد نیست که در نظرسنجی به‌دست‌آمده در برخی از کشورهایی که دچار بحران کرونا شده‌اند، مردم برای شروع به انجام سفرهای داخلی علاقه نشان داده‌اند.

موضوع دیگری که شاید طرح‌کردنش خالی از لطف نباشد، این است که شاید فعالان صنعت گردشگری در ایران بتوانند از این فرصت پیش‌آمده با استفاده از روش‌های به‌روز و خلاق به تولید محتوا برای بخش‌های مهم گردشگری بیندیشند، موضوعی که اصولا صنعت گردشگری ما تا امروز به آن توجه چندانی نکرده است. بالاخره وقتی گردشگری دوباره رونق بگیرد، ما به رویکردهای نوین با محتوای دقیق و توجه‌برانگیز نیاز داریم تا سهم خودمان را در بازارهای بین‌المللی به دست آوریم.

زیر آسمان جهان

درخواست عدالت برای واکسن کشف‌نشده

ایسنا: چند روز پیش بیل گیتس در گفت‌وگو با فرید زکریا تأکید کرده بود که زمان خاصی برای تولید و تهیه واکسن کرونا نمی‌توان پیش‌بینی کرد و نکته مهم این است، زیرا بسیاری به صورت فشرده و سخت در حال انجام این کار مهم هستند. بنیان‌گذار شرکت مایکروسافت که با سی‌ان‌ان مصاحبه می‌کرد، بارها از مردم خواسته آرامش خود را حفظ کنند و بر این باور است که «مهم‌ترین اقدامی که می‌توان در این بازه زمانی انجام داد، مدیریت همه موارد به بهترین نحو و طبق برنامه‌ریزی دقیق مدیریت ویروس کروناست». اما نکته مهم غیر از آرامش و انتظار در این زمینه بحث عدالت است؛ نکته‌ای که سازمان ملل در مجمع عمومی اخیر خود به آن توجه کرده است. ۱۹۳ عضو مجمع عمومی سازمان ملل متحد قطع‌نامه‌ای تصویب کردند که خواستار دستیابی «عادلانه، کارآمد و به‌موقع» به هرگونه واکسن برای مقابله با ویروس کرونا در آینده هستند. این قطع‌نامه همچنین با یادآوری «نقش مهم رهبری» سازمان بهداشت جهانی در زمان یک همه‌گیری، از این سازمان به روشنی انتقاد می‌کند. متن اصلی قطع‌نامه توسط کشور مکزیک تهیه شد و با حمایت ایالات متحده به امضای دیگر اعضای سازمان ملل رسید. طبق این قطع‌نامه کشورها خواستار تقویت «همکاری علمی بین‌المللی لازم برای مبارزه با کووید-۱۹ و تقویت هماهنگی» از جمله با «بخش خصوصی» می‌شوند. این قطع‌نامه در حالی به تصویب می‌رسد که تاکنون ویروس کرونا بیش از سه میلیون نفر در جهان را درگیر کرده است.

علم

لمس واقعیت مجازی

خبرگزاری‌ها: پژوهشگران آمریکایی، ابزار جدیدی ابداع کرده‌اند که به کاربران امکان می‌دهد دیوارها و اجسام را در جهان مجازی لمس و احساس کنند. سیستم‌های واقعیت مجازی کنونی می‌توانند تجربیات بصری همه‌جانبه‌ای ارائه دهند، اما به ندرت می‌توانند برای کاربران خود، احساس‌کردن اجسام، به‌خصوص دیوارها و وسایل را فراهم کنند. پژوهشگران «دانشگاه کارنگی ملون» (CMU)، ابزار جدیدی ابداع کرده‌اند که چند ریسمان را به دست و انگشتان کاربر متصل می‌کند تا امکان احساس‌کردن موانع و اجسام سنگین برای او فراهم شود. این ابزار با قفل‌کردن ریسمان‌ها در هنگامی که دست کاربر به دیوار مجازی نزدیک می‌شود، احساس لمس‌کردن دیوار را شبیه‌سازی می‌کند. این مکانیسم، به افراد امکان می‌دهد تا برجستگی‌های یک مجسمه مجازی را احساس کنند و هنگامی که اجسام را هل می‌دهند، مقاومت آنها برایشان قابل درک باشد. این ابزار که روی شانه کاربر قرار می‌گیرد، به چند ریسمان مجهز است؛ در نتیجه وزن زیادی ندارد، باتری کمتری مصرف می‌کند و هزینه آن نیز کمتر است. این تجربه می‌تواند غافلگیرکننده و سرگرم‌کننده باشد. کاربر با قراردادن انگشتان خود به دور اجسام غیرواقعی می‌تواند با آنها تعامل داشته باشد و آنها را احساس کند. سیستم پژوهشگران دانشگاه کارنگی ملون، به موتور نیازی ندارد. این سیستم، پوشیدنی است و کارایی‌های بسیاری برای کاربران خود به همراه دارد. این سیستم، برای بازی‌های واقعیت مجازی کاربرد خواهد داشت و می‌تواند تجربه خوبی از تعامل فیزیکی با موانع و اجسام را فراهم کند. همچنین می‌توان از این سیستم برای بازدید از موزه‌های مجازی استفاده کرد یا به خرید از فروشگاه‌های لوازم خانگی پرداخت.